KONGRESVALGET I USA OG DETS KONSEKVENSER

Af JOHS. LAURSEN

Valgene til den amerikanske kongres den 7. november er afsluttet med et hovedresultat, der ikke afveg meget fra det almindeligt ventede, men alligevel med saa mange uforudsete enkeltheder i billedet, at der længe vil gaa dønninger deraf. Det alvorligste tab for det regerende parti, demokraterne, forekom i senatet, hvor oppositionen, republikanerne, erobrede 5 mandater. Der var forudset en tilbagegang paa ca. 2 til 5 mandater; men i den sidste tid før valget syntes demokraterne at have vundet terræn, og det følte derfor alligevel som en overraskelse, at tabet blev paa 5 mandater. Hertil kom fordelingen af tabene, der kom til at gaa ud over nogle af partiets ledende politikere. Demokraterne bevarede paa papiret majoriteten i begge kongressens kamre; men i det vigtigste af disse, senatet, er flertallet saa ringe, to stemmer, at det kun med vanskelighed lader sig udnytte i praksis.

Valget omfattede i aar foruden repræsentanternes hus, som bestaar af 435 medlemmer, valgt paa to aar, 36 medlemmer til senatet. 32 af disse er valgt for den ordinære seks-aars periode, to er valgt til at udfylde ledige pladser indtil det ordinære valg om to aar, og to skal sidde i fire aar.

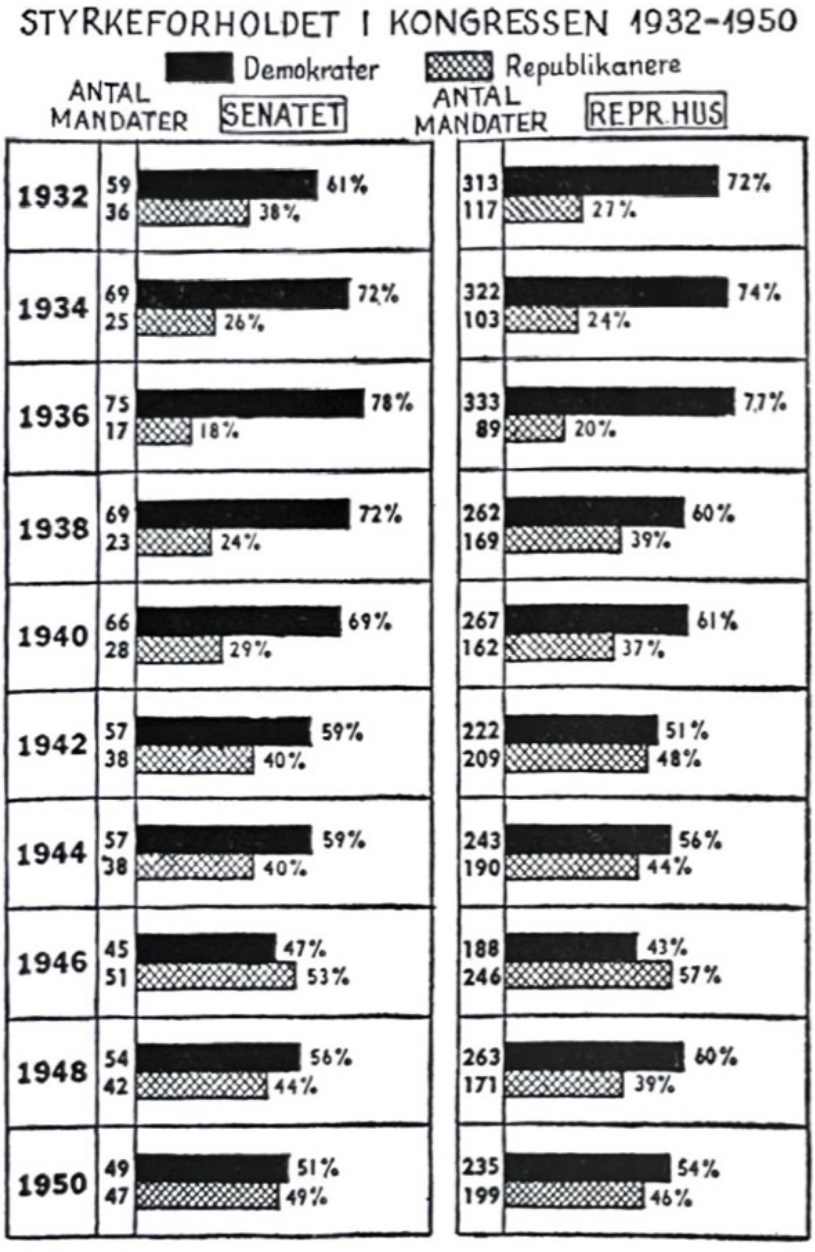
Stillingen i den nye kongres ses af følgende opstilling:

Senatet:	Før valget	Efter valget	Forudsagt
Demokrater	54	49	51
Republikanere	42	47	45
Repræsentanternes hus:			
Demokrater	262	235	237
Republikanere	172	199	198

Hertil kommer i det afgaaende Repræsentanternes hus en repræsentant fra New York for det saakaldte „amerikanske arbejderparti", der almindeligvis anses for at være kommunistisk farvet. Han blev ved valget slaaet af en demokrat, der var fælleskandidat for demokrater, liberale og republikanere. I Ohio valgtes en uafhængig kandidat, der dog tidligere har været medlem af det demokratiske parti, og som ventes at ville stemme sammen med dette.

Tendensen er saaledes tydelig. Der kan være lokale afvigelser fra hovedreglen om fremgang for republikanerne og tilbagegang for demokraterne, undertiden tilstrækkeligt til at ændre et valgresultat; men den udslaggivende understrøm er ikke til at tage fejl af. Vælgernes dom er hovedsagelig at opfatte som en kritik af det regerende parti, men har kun i ringe grad kunnet være udtryk for positiv tilslutning til et republikansk program.

Der blev afgivet ca. 41 mill. stemmer, hvilket er rekord, naar der ikke er

præsidentvalg; for 4 aar siden blev der kun afgivet 34.4 mill. stemmer. Men ved præsidentvalget i 1948 naaede man op paa 48.8 mill. Republikanerne fik i aar 54 % af stemmerne; naar de alligevel ikke fik flertallet i Repræsentanternes hus, skyldes det, at valgdeltagelsen altid er ringe i sydstaterne, hvor demokratisk sejr paa forhaand er givet.

Som det fremgaar af sidste kolonne i ovenstaaende opstilling, afveg det

endelige resultat ikke meget fra, hvad der forud var spaaet. De nævnte tal er citeret fra ugebladet „*Newsweek*" og er et gennemsnit af forudsigelser fremsat overfor bladet af 50 førende politiske skribenter en uges tid før valget. Tre uger tidligere var de samme korrespondenter endnu nærmere det rigtige resultat i senatet, idet de dengang vilde give demokraterne 50 mandater i senatet og 232 i Repræsentanternes hus, hvortil svarede henholdsvis 46 og 203 til republikanerne. Som nævnt var der i de sidste uger op til valget en voksende tiltro til demokraternes chancer, maaske berettiget indtil de ugunstige meldinger fra Korea-krigsskuepladsen begyndte at indløbe umiddelbart før valget.

De fleste, der plejer at give sig af med at forudsige valgresultater, tog saa grundigt fejl forud for præsidentvalget i 1948, at de siden har været betydeligt mere forsigtige, jfr. at „Newsweek"s undersøgelse byggede paa et gennemsnit af 50 personers meninger, og uden at det blev røbet, hvad den enkelte havde sagt. Der var dog i aar et enkelt moment, som næsten med sikkerhed pegede paa demokratisk tilbagegang: der var tale om et af de saakaldte mellemvalg, „off-year"- eller „mid-term"-valg. Præsidenten blev valgt for to aar siden og sidder til 1952. Ganske uanset udfaldet af kongresvalgene midt i perioden forbliver regeringsmagten altsaa hos præsidentens parti. USA har i sin parlamentariske praksis ingen regel, der siger, at regeringen skal være i overensstemmelse med parlamentet, eventuelt dets folkevalgte afdeling. Det kan virke yderst hæmmende paa lovgivningsarbejdet og iøvrigt ogsaa paa administrationens virksomhed, hvis præsident og kongres ikke er i overensstemmelse med hinanden; men præsidenten beholder sit embede og den udøvende magt, indtil de fire aar er gaaet.

Denne ordning har ført til, at de amerikanske vælgere næsten undtagelsesfrit har benyttet kongresvalgene, der finder sted imellem præsidentvalgene, til at svække regeringspartiet, give udtryk for misfornøjelse med den førte politik, dette ganske uanset, at de ofte to aar senere alligevel har genvalgt præsidenten og samtidig givet ham en kongres i nøjere overensstemmelse med hans synspunkter. Den eneste undtagelse igennem mange aar danner depressionsaaret 1934, da Roosevelt, der var blevet valgt to aar tidligere, kunne notere ny fremgang ved kongresvalget. I 1946, 1½ aar efter at præsident Truman var traadt til, fulgte vælgerne hovedreglen, endog saa ubarmhjertigt, at demokraterne mistede flertallet i begge kamrene. Saa galt gik det ikke i aar. Demokraterne har bevaret deres flertal; men det er et spørgsmaal, om dette politisk er til fordel for præsidenten. Den 80. kongres, fra 1946 til 1948, var saa aabenlyst kontrær, at han med god virkning kunne give kongressen skylden for alt, der var gaaet mindre godt i løbet af de sidste to aar. Den 81. kongres, 1948—50, gav ham paa papiret et smukt flertal; men alligevel er den gaaet imod ham i adskillige spørgsmaal, som regeringen har regnet for vigtige. Det er overvejende sandsynligt, at den 82. kongres, som mødes til januar, vil være endnu mere uvilligt stemt over for regeringsforslagene.

Forklaringen maa søges i de særlige partiforhold i Amerika. De 49 demokrater i senatet overfor 47 republikanere vil kunne sikre demokraterne formandsskabet i de uhyre vigtige staaende udvalg; men meget andet vil de næppe kunne enes om. Partirammerne er saa løse, at der praktisk taget ved enhver

afstemning vil være demokrater, der stemmer sammen med republikanerne, ligesom der ogsaa vil være et mindre antal republikanere, der ofte stemmer sammen med demokraternes hovedfløj. Imidlertid er det demokraterne, der som regel rammes haardest paa denne maade. Sydstaterne vælger efter traditionen kun demokrater; men adskillige af disse er stærkt konservative og stemmer maaske endog oftere sammen med republikanerne end med deres egne partifæller. Denne særpolitik er dog langtfra begrænset til sydstaterne. Det er derfor et stort handicap for regeringen, at nogle af dens mest sikre støtter er blevet erstattet med republikanere, hvortil kommer, at et par demokrater er blevet slaaet af partifæller af mere konservativ indstilling.

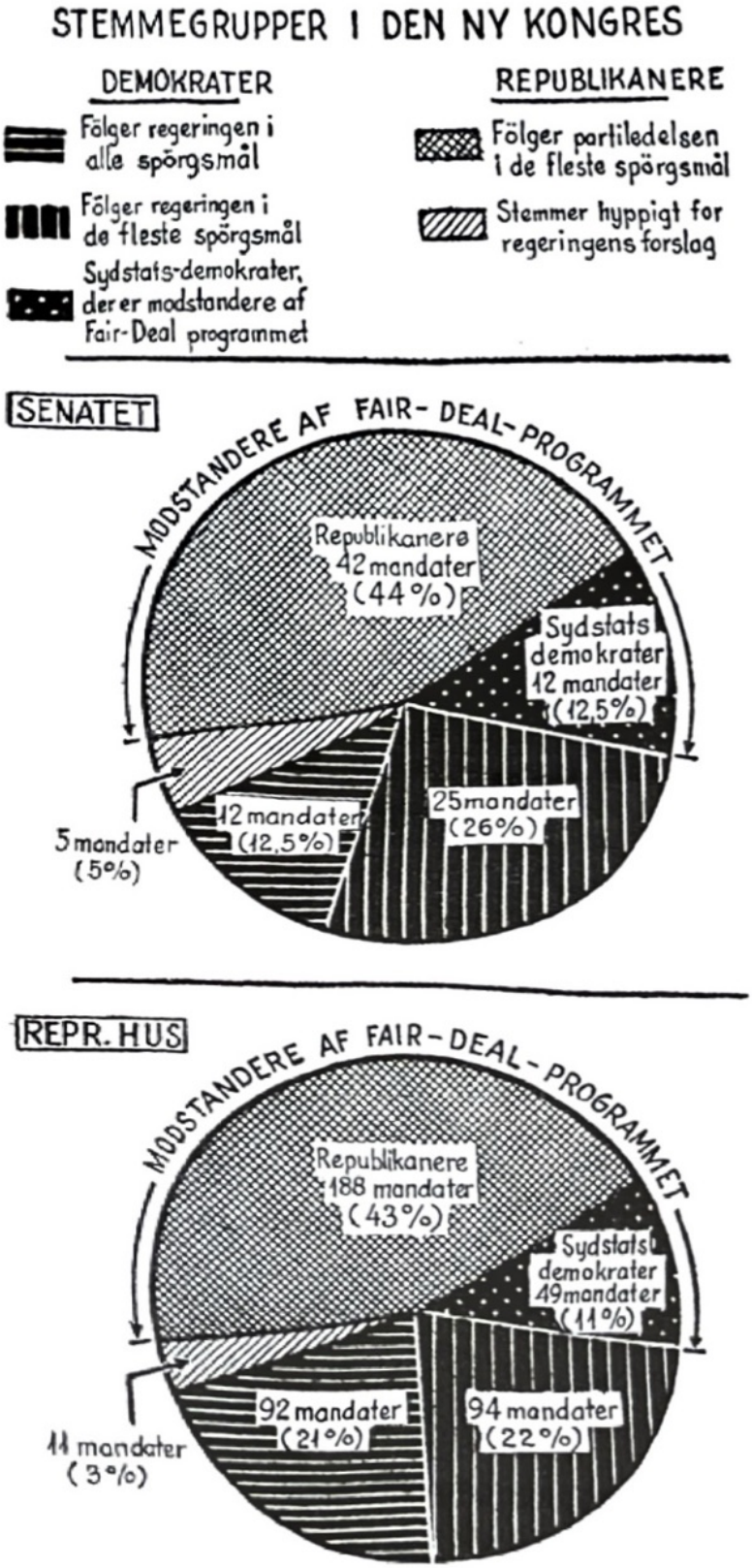
Valgkampens problemer.

De spørgsmaal, der debatteredes under valgkampen, var mange og forskelligartede. De kunne variere fra stat til stat; men nogle hovedemner var dog fælles. Størst vægt blev der lagt paa *udenrigspolitikken,* og det var her Koreakrigen, som stod i forgrunden. I begyndelsen af kampagnen rettede republikanerne voldsomme angreb paa Truman-administrationen som ansvarlig for den udenrigspolitik, der havde ført USA ind i en alvorlig situation, og, endnu stærkere, som ansvarlig for den daarlige militære forberedelse, der førte til den første tids nederlag i Korea. Efter at krigslykken havde vendt sig, faldt en stor del af denne kritik dog naturligvis bort; men adskillige republikanske kandidater nøjedes med at give kritikken en lille drejning. De sagde nu, at administrationen var skyld i, at det i det hele taget var blevet nødvendigt at kæmpe i Korea — med tabet af tusinder af amerikanske soldaters liv som følge. I hovedsagen regnede demokraterne dog med, at Koreakrigens udfald maatte være en støtte for dem ved valgurnerne. Muligvis holdt dette stik, indtil de daarlige nyheder om kinesiske kommunisters intervention begyndte at dukke op de allersidste dage før valget, yderligere understreget af general MacArthurs alvorlige indberetning til FN.

En slet skjult uoverensstemmelse mellem den republikanske general MacArthur og administrationen spillede ogsaa en betydelig rolle i valgkampen. Det blev almindeligt opfattet som et — i vidt omfang vellykket — forsøg paa at imødegaa denne agitation, at præsident Truman en maaned før valget foretog den lange flyvning til øen Wake i Stillehavet for at mødes under hjertelige former med generalen. Voldsom kritik blev rettet mod forsvarsministeren, *Louis Johnson,* som Truman tilsidst lod falde og erstatte med den højt ansete tidligere udenrigsminister, general *George Marshall.*

Den stærkest kritiserede i regeringen var efter Johnsons fald udenrigsminister *Dean Acheson.*

I sit første embedsaar var Acheson blevet mødt med respekt fra alle sider; men efter at han i slutningen af januar 1950 demonstrativt havde erklæret, at han ikke ønskede at udtale fordømmelse af den tidligere udenrigsministerielle embedsmand, Alger Hiss, er kritikken imod ham blevet stadig stærkere, og

Opdelingen er baseret på en analyse af afstemningsresultaterne i vigtige spørgsmål i de to sidste år og — for ny medlemmers vedkommende — på deres udtalelser under valgkampen.

(Både dette og det foregående diagram er lånt fra „New York Times").

man kan utvivlsomt med god ret opfatte valgresultatet som vælgernes kritik af hans holdning.

Der lød straks efter valget røster om, at udenrigsministeren herefter maatte falde. Selv erklærede han, at han ikke agtede at gaa af, og at han ikke saa nogen grund til at ændre USA's udenrigspolitik. Truman stillede sig ubetinget paa Achesons side; men han havde ogsaa i sin tid stillet sig bag Louis Johnson og var alligevel blevet nødt til at ofre denne. Det er et spørgsmaal, om et udenrigsministerskifte ikke vil blive nødvendigt simpelthen af hensyn til det i forvejen vanskelige samarbejde med kongressen, som Achesons forbliven vil belaste yderligere.

Kampagnen mod udenrigsminister Dean Acheson har som nævnt taget sit udgangspunkt i Alger-Hiss-sagen, manden, om hvem udenrigsministeren erklærede, at han regnede ham for en af sine venner. Efter en udbredt opfattelse har Hiss været kommunistisk spion i udenrigsministeriet, og ved et nævningeting er han dømt for at have afgivet falsk forklaring om sine forbindelser med kommunister i de to tilfælde. Politisk har hovedanklageren været den republikanske senator *Joseph McCarthy* fra Wisconsin, der i februar-marts fremsatte den ene mere udpenslede anklage efter den anden mod udenrigsministeriet for at rumme kommunistisk anløbne personer blandt sit personale. McCarthys paastande forekom i mange iagttageres øjne ganske usandsynlige, og adskillige republikanere frygtede, at han med sine taler skulle gøre partiet latterligt. Foretagne undersøgelser gav ham ikke medhold; men intet kunne faa ham til at standse sin kampagne. Adskillige kandidater fandt den nyttig, og McCarthy har under valgkampen været stærkt efterspurgt som taler rundt i staterne. Valgresultatet kan, ikke mindst paa baggrund af nogle af personskifterne, i vid udstrækning opfattes som en tilslutning til hans synspunkter. Mange vælgere synes, uanset om de tror paa alle McCarthys paastande, at mene, at der nok er noget om kritikken, og at det i hvert fald kan være nyttigt at øge republikanernes indflydelse i den givne situation.

Retfærdigvis maa det dog tilføjes, at kritikken af udenrigsministeren og præsidenten ikke alene tager sigte paa beskyldningerne for kommunisme, men ogsaa paa selve den udenrigspolitik, som er ført siden krigen. Generelt har republikanerne ønsket en fastere, mindre afbøjende USA-politik. Navnlig kritiserer man den politik i det fjerne østen, som man mener har muliggjort kommunisternes magtovertagelse i Kina. Ogsaa Europa-politikken kritiseres, f. eks. af senator *Taft,* der mener at Atlantpagten er et fejlgreb. USA skulle efter hans mening ikke have paataget sig pagtens militære forpligtelser. Ogsaa renlivet isolationistiske synspunkter har ladet sig høre, omend uden større fremgang.

Selv om udenrigspolitikken har spillet den fremtrædende rolle, har man dog ikke ganske glemt de *indrepolitiske problemer.* Demokraterne satte først og fremmest deres lid til *den gunstige økonomiske situation* i landet. Farmerne faar gode priser, og arbejderne har god og vellønnet beskæftigelse. Truman, der i 1948 med held bejlede til baade farmere og arbejdere, havde tilsyneladende mindre sukces i aar. Ingen i de to grupper troede paa, at der var fare for et økonomisk omslag, selv om republikanerne fik fremgang. Til farmerne tilbød

demokraterne den saakaldte *Brannan-plan,* opkaldt efter landbrugsministeren. Denne giver farmerne garanti for rentable priser, uden at dette skal gaa direkte ud over forbrugerne. En eventuel difference betales af staten. Men propagandaen imod denne plan, der betegnes som socialisme, har været stærk og virkningsfuld. Planen syntes end ikke at slaa an i de typiske landbrugsstater, og flere af demokraternes kandidater opgav at bruge den i agitationen eller omtalte den kun lidt.

Et andet haardt angrebet forslag omfatter indførelse af en *sygeforsikringsordning,* der paa væsentlige punkter minder om den mangeaarige danske. De amerikanske læger har følt sig haardt truet af forslaget og sat millionbeløb ind i en modpropaganda. Flere ellers partitro demokrater saa sig nødsaget til at gaa imod dette forslag i valgkampen, og det har ikke megen chance for at blive gennemført i den nye kongres. Det samme gælder forslaget om *borgerrettigheder,* der navnlig er af betydning for negrene. Sydstatsdemokraterne er uforsonlige modstandere af dette forslag. De henviser til, at negerspørgsmaalet er inde i en sund og naturlig udvikling og ikke bør skades af en paatvunget lovgivning.

Taler af Truman og Stassen.

Præsident Truman var ikke selv paa valg, og med henvisning til sin optagethed som følge af den internationale situation overlod han i hovedsagen valgkampagnen til vicepræsident *Alben Barkley.* Først lørdag den 4. november holdt præsidenten selv en politisk tale i St. Louis i sin hjemstat Missouri. Talen blev transmitteret over hele USA. Han erklærede heri med styrke, at beslutningen om at gribe ind i Korea-konflikten er det største skridt henimod verdensfreden, der er taget i hans levetid. USA handlede her rigtigt, medens det i 1920 var gaaet den forkerte vej, da landet takket være isolationisterne holdt sig uden for folkeforbundet. I denne forbindelse angreb han den genopdukkede isolationisme. Fik dennes tilhængere deres vilje, ville resultatet blive, at USA kom til at staa alene over for den kommunistiske trusel.

Det andet store spørgsmaal, sagde præsidenten, var den indre udvikling i USA. I løbet af 17 aar havde det demokratiske parti ført USA ind i den største velstandsperiode, verden nogensinde har set; men republikanerne har strittet imod hvert eneste skridt paa denne vej. Præsidenten tegnede i grove træk billedet af farmerens og arbejderens stilling før og nu. Han tilføjede, at han var ved at blive syg og træt af at høre republikanerne sige, at de hjalp forretningslivet. Sandheden var, at de specielle interesser, rigmandsinteresser, som det republikanske parti varetog, skadede forretningslivet lige saa meget som de skadede resten af samfundet. Det var demokraterne, der havde frelst den frie foretagsomhed i landet. Yderligere havde det demokratiske parti gjort mere end nogen anden gruppe for at nedkæmpe kommunismen i Amerika.

Republikanerne ønskede at lade en af deres ledere svare over radioen samme aften. Hvervet blev overdraget til *Harold E. Stassen,* præsidentemne fra 1948, og ikke, saaledes som f. eks. *Taft* og *Dewey,* selv opstillet til valg. Stassen brugte mere end halvdelen af sin taletid til angreb paa de sidste fem aars udenrigs-

politik, i første række over for det kommunistiske Kina. Der var, sagde han, begaaet utrolige politiske fejlgreb over for det fjerne Østen. Administrationens svage og forvirrede politik var mere end noget andet aarsagen til den tragiske udvikling, der karakteriseres ved, at man i løbet af fem aar har opgivet de fredshaab, for hvilke saa mange kæmpede og døde i den anden verdenskrig.

Paa hjemmefronten tegnede Stassen billedet af inflationen, af dollarens dalende købeevne, og lagde skylden paa administrationens letsindige og ødsle finanspolitik. Over for den demokratiske letsindighedens politik stillede han republikanernes sunde, konsekvente og kompetente politik og henviste til, hvad guvernørerne *Warren* i Californien, *Duff* i Pennsylvanien, *Dewey* i New York og *Youngdahl* i Minnesota havde udrettet.

Personskifter i senatet.

Valget til repræsentanternes hus bragte kun faa overraskelser. Ingen af de ledende politikere faldt ved valgene her. Derimod forekom der en række til dels ganske uventede personskifter i senatet. Først og fremmest tabte demokraternes leder i senatet, *Scott Lucas,* valget i Illinois til republikaneren, tidligere medlem af repræsentanternes hus, *Everett Dirksen.* Denne begyndte sin valgkampagne kort efter nytaar 1949 og holdt ialt 1500 taler, medens Lucas, optaget af sine pligter i senatet, kun deltog i valgkampen i de sidste uger. Dirksen angreb først og fremmest demokraternes udenrigspolitik og udnyttede flittigt McCarthy-anklagerne. Dirksen havde selv i sin tid stemt for Marshall-planen, men angreb den nu som forfejlet. Det var Chicago-stemmerne, der skulde sikre demokraternes kandidat, hvorimod republikaneren maatte ventes at staa stærkest i den øvrige del af staten. Imidlertid blev demokraterne stærkt svækket som følge af en politiskandale i Chicago, selv om senator Lucas personlig var uden mindste andel heri.

Ogsaa senator Lucas' næstkommanderende i ledelsen af demokraternes senatsgruppe, *Francis J. Myers* fra Pennsylvanien, blev paa valen. Dette tab var dog mindre opsigtsvækkende, da det var almindeligt ventet. Ikke desto mindre betød det en sikker Truman-stemme mindre i senatet. Republikanerne havde selv angivet deres erobringschancer i denne rækkefølge: Pennsylvanien, Californien, Connecticut, Idaho, New York, Illinois og Utah. Naar der saa sikkert regnedes med Pennsylvanien, skyldtes det, at Myers kun var blevet valgt i 1944 takket være splittelse i de republikanske rækker i denne ellers sikre stat. Ogsaa i aar var der iøvrigt en vis splittelse, idet den 67-aarige liberalt indstillede guvernør *James H. Duff* først var blevet opstillet efter en haard kamp med partiets konservative fløj. Duffs sejr ventes at faa betydning for den fremtidige kamp mellem de to fløje af det republikanske parti.

Det mest overraskende senatsresultat kom fra Maryland, hvor den kendte demokratiske fører *Millard Tydings* i 24 aar havde siddet fast i sadlen og i 1938 med lethed afslaaet et forsøg fra Roosevelts side paa at hindre hans genvalg. I aar fik han 40.000 færre stemmer end sin republikanske modkandidat, *John Marshall Butler,* en sagfører fra Baltimore, der ikke tidligere havde givet

sig af med politik. Valgkampen i Maryland drejede sig saa at sige kun om McCarthys anklager. Tydings var formand for et senatsudvalg, der skulde tage stilling til paastandene om kommunisme i udenrigsministeriet, og havde i hovedsagen afvist dem. McCarthy kom selv til Maryland for at tale, og der førtes en ihærdig personlig kampagne mod Tydings. Fra arbejderside havde man gennem aarene flere gange forsøgt at vælte Tydings, hvorfor hans modkandidat antagelig har faaet en del arbejderstemmer.

Næste ubehagelige nederlag maatte demokraterne notere i Utah, hvor den 67-aarige *Elbert Thomas,* senator siden 1932, faldt. Skønt selv mormon, fik han ikke mormonkirkens støtte, der tilfaldt den republikanske kandidat, den tidligere formand for den amerikanske industriorganisation, *William Foster Bennett.* Denne bebrejdede Thomas, at han gjorde for lidt for Utah, fordi han var for optaget af sine forbindelser med „lyserøde" grupper. Thomas blev ogsaa angrebet for sin modstand mod Taft—Hartley-loven og sin støtte til sygeforsikringsplanen. Thomas var formand for senatets udvalg om arbejderspørgsmaal og kendt som udpræget arbejdervenlig.

I Californien opstillede demokraterne i stedet for senator Sheridan Downey, der ikke ønskede genvalg, det hidtidige medlem af repræsentanternes hus, *Helen Gahagan Douglas.* Mandatet blev imidlertid erobret af den 37-aarige republikaner *Richard Nixon,* der gjorde kommunistspørgsmaalet til hovedemnet i kampagnen. Han havde selv i forbindelse med sin virksomhed som medlem af komiteen mod uamerikansk virksomhed været med til at fremdrage Alger Hiss-sagen og bebrejdede Mrs. Douglas hendes venstreorientering og ubetingede tilslutning til alle Trumans lovforslag. I guvernørvalget i Californien vandt guvernør *Earl Warren* stort over *James Roosevelt,* præsident Franklin D. Roosevelts søn.

Det sjette og sidste mandattab for demokraterne forekom i Idaho, hvor den 44-aarige republikaner *Herman Welker* blev valgt. Han, der oprindelig var landmand, senere jurist, førte sin valgkamp paa angreb mod præsidentens reformpolitik og mod udenrigspolitikken. Hans modkandidat var den tidligere senator *D. W. Clark,* der ved det demokratiske partis opstillingsvalg havde slaaet mandatets nuværende indehaver, Glen Taylor. Selve valget af den konservative Clark i stedet for den venstreorienterede Taylor betød en kritik af Truman.

Naar valgresultatet gøres op set fra administrationens synspunkt maa medtages resultatet af endnu to opstillingsvalg inden for det demokratiske parti, ved hvilke liberale Truman-tilhængere maatte give plads for mere konservativt orienterede demokrater. I Florida blev den mangeaarige, ogsaa i udlandet kendte senator *Claude Pepper* vraget til fordel for den 37-aarige jurist *George Smathers,* medlem af repræsentanternes hus siden 1946. Han angreb først og fremmest Peppers stærkt venstreorienterede standpunkter. Pepper var den første demokratiske senator, der blev fældet af en konservativ modstander. Præsident Truman nægtede dog at opfatte dette valgresultat som typisk, idet han hævdede, at særlige momenter gjorde sig gældende i Florida-valget. I virkeligheden havde baade Pepper og Taylor, skønt de som regel støttede Trumans Forslag, ved flere lejligheder tilkendegivet, at de stod til venstre for præsidenten og ikke var uvillige til at drage politiske konsekvenser heraf.

Et endnu alvorligere tab for Truman-fløjen var det, at North Carolina

undlod at opstille den liberale senator *Frank Graham,* tidligere præsident for North Carolina universitet og paalidelig støtte af præsidentens politik. Graham manglede i første omgang nogle faa tusinde stemmer i at have absolut flertal. Kandidaten med det næststørste stemmetal kunne derfor kræve omvalg og slog her Graham, muligvis fordi Grahams tilhængere troede hans valg sikret.

Den nye North Carolina-senator — valgt for fire aar, idet der var tale om et udfyldningsvalg — er den 62-aarige jurist *Willis Smith,* der især angreb Graham for at have stærkt venstreorienterede sympatier og iøvrigt vendte sig mod Trumans reformprogram, navnlig for saa vidt angaar udvidede rettigheder for negrene. Han ønskede at frelse syden, „save our South", og sagde, at han stod for en politik, der ligger midt imellem demokraternes og republikanernes.

Baade i Florida og North Carolina, saavel som i de øvrige sydstater, er opstillingsvalget afgørende, idet republikanerne er uden chance for valg.

Endnu en af de ældre demokratiske senatorer faldt ved opstillingsvalgene; men i dette tilfælde vil den nye mand antagelig staa Truman nærmere end den afgaaede. I Oklahoma blev senator *Elmer Thomas,* formand for senatets landbrugsudvalg, i Europa kendt for sin skærmydsel med Sverige under en rejse for et par aar siden, fældet af den 48-aarige *Mike Monroney,* medlem af repræsentanternes hus siden 1938.

I det for demokraterne saa mørke billede er der dog ogsaa enkelte lyse strejf. Paa forhaand havde demokraterne nævnt Colorado, Missouri, Ohio og Indiana som stater, hvor de havde mulighed for gevinst. Kun i Missouri, præsident Trumans hjemstat, lykkedes erobringsplanerne, vel delvis paa grund af præsidentens tilknytning til staten, skønt det ikke blev hans favorit, der sejrede ved opstillingsvalget. Den republikanske senator *Forrest C. Donnell,* en skarp kritiker af Truman-administrationen, blev for seks aar siden valgt paa grund af en splittelse i demokraternes rækker, som nu var helet, idet ogsaa Truman til sidst anbefalede valget af demokraternes kandidat, den 47-aarige jurist *Thomas C. Hennings,* tidligere medlem af repræsentanternes hus. Han kan ventes i alle hovedspørgsmaal at ville følge partilinien.

I to stater lykkedes det demokraterne at bevare stærkt truede mandater, nemlig i New York og Connecticut. I New York genvalgtes den 72-aarige senator *Herbert Lehman,* skønt han hører til de mest venstreorienterede demokrater. Han nyder imidlertid stor personlig anseelse i staten New York, hvor han i en lang aarrække har beklædt politiske embeder, bl. a. som guvernør. Desuden havde han en svag modkandidat, den 74-aarige *Joseph R. Hanley,* hvis stilling under valgkampen svækkedes yderligere, da han blev nødt til at offentliggøre et privatbrev til en partifælle, der havde støttet ham økonomisk. I brevet afslørede Hanley, at han kun under stort pres havde afstaaet fra at lade sig opstille som guvernørkandidat til fordel for den nuværende guvernør Dewey, der oprindelig havde lovet at vige til fordel for Hanley. Til trods for brevets ogsaa for Dewey ubehagelige afsløringer blev denne genvalgt med stort flertal. Det bør tilføjes, at „New York Times" allerede før offentliggørelsen af Hanley-brevet — med en henvisning til sin uafhængighed — havde anbefalet

vælgerne at stemme paa Dewey som guvernør, Lehman som senator samt paa den republikanske kandidat som borgmester i New York.

Borgmestervalget i New York var iøvrigt i aar af mere end almindelig interesse. Den hidtidige demokratiske borgmester, *O'Dwyer,* traadte tilbage efter at være blevet udnævnt til ambassadør i Mexico. Det blev almindeligt antaget, at en medvirkende aarsag til denne udnævnelse var ønsket om at faa et borgmestervalg samtidig med det politiske valg, idet New Yorks store befolkning, der overvejende er demokratisk, herved ville blive kaldt til valgurnerne og stemme demokratisk ogsaa ved de øvrige valg. Imidlertid opstillede det demokratiske parti som kandidat en anden end den fungerende borgmester, *Impellitteri.* Denne lod sig derefter opstille som uafhængig kandidat og opnaaede et smukt flertal. Dette opfattes ikke mindst som et ønske hos vælgerne for at undgaa parti-„maskinerne", i New York, i første række demokraternes, den berømte Tammany Hall. Den nye borgmester regner sig stadig som demokrat, men uafhængig af partiorganisationens ledelse.

I Connecticut genvalgtes den fremtrædende senator *Brien MacMahon* med et smukt flertal. Han er især kendt som formand for senatets atomenergi-kommission og førte sin valgkamp i et højt plan. I et udfyldningsvalg i samme stat, gældende for to aar, valgtes demokraten *Benton,* men kun med ringe majoritet.

Ogsaa opstillingsvalget i South Carolina i august var af betydning. Guvernør *Strom Thurmond,* der i 1948 lod sig opstille som særlig sydstatsdemokrat, dixiecrat, imod præsident Truman og saaledes berøvede denne en del af den ellers sikre sydstatsstøtte, meldte sig som kandidat til senatsvalget imod den hidtidige senator *Olin Johnston.* Hans chancer ansaas for gode; men det lykkedes Johnston, en mere moderat sydstatspolitiker, at holde skansen. Som guvernør i stedet for Strom Thurmond valgtes den tidligere udenrigsminister *James Byrnes,* i sin tid Trumans nære politiske ven, men nu en stærk kritiker af præsidenten ud fra konservative synspunkter.

Som et lyspunkt for demokraterne maa endelig, paradoksalt nok, regnes genvalget af enkelte af de siddende republikanske senatorer. Ligesom et vist antal demokrater hyppigst stemmer sammen med republikanerne, er der som nævnt et, omend mindre, antal republikanere, der som regel støtter demokraterne. Af dem, der i aar var paa valg, befandt sig i første række *Wayne Morse* fra Oregon i denne lejr. Fra den demokratiske ledelses side fik Morses demokratiske modkandidat opsigtsvækkende ringe støtte. Vicepræsident Barkley, der talte baade i Californien og i staten Washington, fik saaledes ikke tid til at stoppe i Oregon.

I New Hampshire genvalgtes den 70-aarige radikale senator *Tobey,* dog først efter en haard kamp ved republikanernes opstillingsvalg.

Samtidig med, at republikanerne saaledes erobrede en række mandater fra demokraterne, havde de held til at afvise de demokratiske forsøg paa at fælde senatorerne *Taft* i Ohio, *Milliken* i Colorado, *Hickenlooper* i Iowa og *Capehart* i Indiana. Især lederen, Robert A. Taft's overlegne sejr, med ca. 430.000 stemmers flertal, er af stor baade moralsk og praktisk-politisk værdi. Endnu i 1948 sejrede demokraterne i Ohio, omend kun med nogle faa tusinde stemmers flertal. For seks aar siden var Tafts flertal kun paa 16.000 stemmer, og han havde i mellemtiden faaet fagforeningslederne som ubetingede fjender paa grund af sit

medforfatterskab til Taft—Hartley-loven. Fra arbejderside blev det erklæret for en æressag at fælde „Mr. Republican". Store summer blev sat ind i valgkampen fra begge sider. Taft's modkandidat var en lokal mand, *Joseph E. Ferguson*, der langt fra kan maale sig med Taft intellektuelt eller i politisk indsigt. Paa den anden side er han ret populær og har før været i stand til at samle stemmer om sig ved mindre betydningsfulde politiske valg.

For arbejderlederne var valget baade en overraskelse og en skuffelse. De kommer vanskeligt uden om at drage den konklusion, at deres i faglige spørgsmaal saa disciplinerede medlemmer aabenbart ikke føler nogen forpligtelse til at følge deres politiske paroler. Her synes de ligesom andre amerikanere at ville holde paa deres uafhængighed og ret til at stemme paa en person snarere end paa et parti og efter en parole. Og Taft har aabenbart forstaaet at samle sympati om sin person; maaske delvis fordi han næsten kunne siges at være udsat for en personlig forfølgelse.

Valgets politiske konsekvenser.

Næsten før et valg er afsluttet, begynder forberedelserne til det næste. Den taktiske position ved præsidentvalget i 1952 vil i høj grad være bestemt af udfaldet af det netop nu afsluttede valg; kun kandidater, der her klarede sig godt, vil have chance for opstilling om to aar. F. eks. er Tafts chancer som republikansk præsidentkandidat nu forbedret overmaade meget. To gange har han agiteret stærkt for at vinde opstillingen. Efter sejren erklærede han, at han ikke igen vil føre nogen kampagne for at blive opstillet, hvorimod han vil sige ja, dersom opstillingen bliver ham tilbudt. Andre republikanske kandidater, som nævnes paa dette tidlige tidspunkt, er *Dewey*, general *Eisenhower* og Californiens guvernør, *Earl Warren*.

Paa demokratisk side stiller sagen sig meget enklere. Hvis præsident Truman er villig til at lade sig genopstille, kan demokraterne endnu vanskeligere end i 1948 komme udenom ham, selv om mange vel vil tvivle paa, at han kan gentage kunststykket fra 1948.

Afgørende baade for, om Truman beslutter at lade sig opstille og for hans udsigter til at blive valgt, bliver naturligvis udviklingen i de næste to aar. Truman kommer til at staa over for en nominelt demokratisk kongres, men med en saadan sammensætning, at republikanerne sammen med nogle faa konservative demokrater reelt har magten. Meget lovgivningsarbejde maa gaa sin gang, simpelthen som en følge af udviklingen. Andet vil uvægerligt blive standset. Truman kan roligt sige farvel til sine sociale reformplaner for de kommende to aar. Det kan blive sværere end hidtil at gennemføre Point Four-bevillingerne, Marshall-pengene vil maaske blive udsat for nedskæringer; men samtidig maa man dog lægge mærke til, at alle, selv de yderste konservative, ogsaa efter valget med foragt afviser enhver beskyldning for isolationisme. Lykkes det Truman at naa til en eller anden overenskomst med den konservative fløj mod at lade mere langsigtede reformplaner ligge, kan han muligvis faa anden vigtig lovgivning gennemført, ikke mindst med henblik paa bekæmpelse af den inflation, der følger i oprustningens kølvand.

Den nye kongres træder først i funktion efter nytaar; imidlertid mødtes den gamle kongres sidst i november til en saakaldt „lame duck"-session, „haltende and"-samling, saaledes kaldet, fordi saa mange medlemmer i mellemtiden er blevet skudt ned. Den fløj, der ved, at den om en maaned vil staa meget stærkere, vil dog naturligvis ikke være meget medgørlig og instillet paa samarbejde paa de gamle betingelser.

New York, 11.11.1950.